

Талантитѣ.

„И одному даде петъ таланта, другому два, а другому единъ — всѣкому споредъ силата му“. ¹⁾

Ще ви говоря върху 15. стихъ отъ 25. глава на Евангелието отъ Матей. Нѣма съмнѣние, много пѣти сте чели тази глава, спирали сте се върху талантитѣ да размишлявате; може-би, сте правили и извѣстни заключения, нѣкои отъ които сж били по-близо до истината, други — по-далечъ. Ще взема този стихъ въ неговия обикновенъ смисълъ.

Когато Иисусъ е изказвалъ едно изречение или притча, ималъ е прѣдъ видъ основната божествена мисль, божествения законъ, т. е. той не е говорилъ, само за да намѣри поводъ да говори, но е изказвалъ извѣстни истини. Сега, може да си зададемъ въпроса: защо на одного е далъ петъ таланта, на другиго два, а на послѣдния единъ? Това случайно ли е или е обмислено? Въ природата всички нѣща, които Богъ е създалъ, не сж случайни — нищо нѣма случайно. Ние казваме за много нѣща, че сж станали „случайно“, когато не можемъ да си ги обяснимъ. Срѣщаме единъ човѣкъ и си казваме, че случайно го срѣщаме. Единъ отъ законитѣ на живота казва, че нашата срѣща се обуславя отъ извѣстни прѣдшествующи причини,

¹⁾ Мат. 25: 15